

El metge, pintor, poeta i col·leccionista Pompeo Pascual mor als 86 anys

Va ser tota una institució a Llagostera, on va ser un important activista social i cultural

Pompeo Pascual en una exposició de les seves obres a Llagostera

P.T.V. | LLAGOSTERA

Metge rural, poeta, pintor, ceramista, col·leccionista, amant del futbol, totes aquestes facetes descriuen el doctor Pompeo Pascual Coris (Llagostera, 1929), que va morir ahir als 86 anys. Pascual es va casar amb Maria Gifre i va tenir sis fills.

Tota una institució a Llagostera, on va exercir com a metge durant tota la seva vida professional –entre 1963 i 1999–, Pompeo Pascual pertanyia a una nissaga de metges que es remunta a principis del segle XIX. Les seves inquietuds socials, culturals i intel·lectuals el van vincular amb el Centre d'Estudis Llagostera, així com també amb la direcció de l'assemblea local de la Creu Roja i amb la junta de l'Hospital. En dues etapes diferents –primer de 1974 a 1982 i, després, del 87 al 97–, Pascual va ser el president d'una de les entitats socials més significatives del municipi, el Casino Llagosterenc.

També va dirigir el Club d'Escacs Domingo Pascual Carbó –el nom del seu pare, també metge. A finals de la dècada dels 40, va promoure la primera junta de la Unió Esportiva Llagostera, que va presidir durant gairebé tots els anys 60 i entre finals dels 80 i principis dels 90.

«Un expressionista refinat»

Pel que fa a la seva faceta pictòrica, es podria dir que tot va començar amb els dibuixos que feia a les receptes –durant les seves llargues nits de guàrdia com a metge rural– i va acabar realitzant nombroses exposicions individuals i col·lectives, com la que el 2005 el va dur a la Casa de la Cultura de Guernika, al costat de Lluís Bosch i Martí i de Josep Perpinyà.

Sobre la seva pintura, Modest Cuixart va dir que «Pompeo Pascual és un expressionista refinat i dels pocs que queden en aquesta línia a Catalunya».

La incursió de Pascual en les disciplines del dibuix –sobretot el carbó– i de l’oli es remunta als anys 70, una dedicació que va continuar tota la vida i que el va portar a construir una obra integrada per més d’un miler d’olis i de deu mil dibuixos. El 2013, la Casa de Cultura de Girona va exhibir una trentena de pintures centrades en l’estudi del rostre humà que va començar a fer el 1984, tot utilitzant tècniques com l’oli, el llapis, l’acrílic o la cera, entre d’altres. Amb un d’aquells retrats, Pascual va guanyar el premi Guernika de pintura.

La literatura és un altre vèrtex destacat de la polifacètica activitat de Pompeo Pascual –Peio, tal com el coneixia tothom–, que va publicar tres reculls de poesies: Recorda el que no vols recordar (1996), Consol de Tardor (1998) i Un món trencat (2004). A més, el 1999, un volum titulat Pompeyo Pascual i Coris parla amb els seus convilatans recollia una sèrie d’entrevistes a diversos veïns del municipi per a Llagostera Ràdio.

Les inquietuds de Pascual també el van portar a reunir una col·lecció de més de 300 edicions diferents d’El Quixot, a més de desenes d’objectes relacionats amb l’obra de Cervantes.

El funeral per Pompeo Pascual se celebrarà demà, a les 10 del matí, a la parròquia de Sant Fèlix de Llagostera.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/02/20/metge-pintor-poeta-colleccionista-llagostera/768675.html?utm_source=rss